

jf. straffelovens § 9. Bestemmelsen giver bl.a. dansk straffemyndighed i tilfælde, hvor en person fra udlandet afsender et ærekrænkende brev til en person her i landet, eller hvor en person fra udlandet ved et skud over den danske landegrænse dræber en person her i landet.

Har den kriminelle virksomhed - hverken for så vidt angår handling eller virkning - ingen tilknytning til Danmark, kan der i stedet være dansk straffemyndighed efter straffelovens § 7, stk. 1, nr. 2. Efter denne bestemmelse er det en betingelse for dansk straffemyndighed i forhold til udlandshandlinger, at gerningsmanden er dansk statsborger eller har bopæl i Danmark, og at handlingen er strafbar både efter gerningsstedets lov og dansk lov (dobbelts strafbarhed). Det er endvidere en forudsætning, at den pågældende danske straffebestemmelse ikke efter sit gerningsindhold er territorielt begrænset til dansk område. Efter stk. 2 finder bestemmelsen tilsvarende anvendelse med hensyn til udlandshandlinger begået af en person, der har indfødsret eller bopæl i de andre nordiske lande, og som opholder sig her i landet.

De ovennævnte bestemmelser suppleres af straffelovens § 8. Efter denne bestemmelse er der efter omstændighederne dansk straffemyndighed i forhold til udlandshandlinger uden hensyn til, hvor gerningsmanden hører hjemme. Dette gælder bl.a. i tilfælde, hvor »handlingen er omfattet af mellemfolkelig overenskomst, ifølge hvilken Danmark er forpligtet til at foretage retsforfølgning«, jf. § 8, nr. 5. Formålet med denne bestemmelse, der blev indsat ved lov nr. 322 af 4. juni 1986, er bl.a. at opfylde - og at muliggøre opfyldelse af fremtidige - konventioner eller andre mellemfolkelige aftaler, der indebærer en forpligtelse for Danmark til at have dansk straffemyndighed med henblik på at kunne strafforfølge nærmere angivne overtrædelser, jf. herved Folketingstidende 1985-86, Tillæg A, sp. 2080-2081 og 2087.

Når der i medfør af de ovennævnte regler sker påtale her i landet, skal afgørelsen såvel om straf som om andre retsfølger af handlingen ske efter danske regler, jf. straffelovens § 10, stk. 1. I de tilfælde, hvor forholdet er undergivet dansk straffemyndighed i medfør af straffelovens § 7, kan der dog ikke idømmes strengere straf end efter gerningsstedets lovgivning, jf. straffelovens § 10, stk. 2.

3.4. Gældende regler om internationalt samarbejde på det strafferetlige område.

Spørgsmålet om udlevering af lovovertrædere til en anden EU- medlemsstat afgøres efter loven om udlevering af lovovertrædere (udleveringsloven), jf. lov-

bekendtgørelse nr. 110 af 18. februar 1998. Efter udleveringslovens § 2 kan en dansk statsborger ikke udleveres. Det er imidlertid ikke ensbetydende med, at man i Danmark er afskåret fra at strafforfølge danske statsborgere i tilfælde, hvor forbrydelsen er begået i udlandet. Således har Danmark som hovedregel straffemyndighed over for danskere, der i udlandet har begået strafbart forhold, jf. ovenfor om straffelovens §§ 7 og 8.

Lov nr. 27 af 3. februar 1960 om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige, som ændret ved lov nr. 251 af 12. juni 1975 (den nordiske udleveringslov), tillader i begrænset omfang udlevering af danske statsborgere, hvilket bl.a. har baggrund i det nære retsfællesskab mellem de nordiske lande. Efter denne lovs § 2 kan en dansk statsborger udleveres, hvis den pågældende i de sidste 2 år forud for den strafbare handling har haft bopæl i det land, hvortil udlevering ønskes, eller den handling, der ønskes udlevering for, eller en tilsvarende handling efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i 4 år.

Efter udleveringslovens § 3, stk. 1, som affattet ved lov nr. 417 af 10. juni 1997 (Gennemførelse af EU-udleveringskonventionen) kan udlevering til en medlemsstat i Den Europæiske Union ske for handlinger, der efter dansk ret kan medføre frihedsstraf i mindst 6 måneder. Det gælder dog kun i tilfælde, hvor anmodning om udlevering fremsættes efter, at EU-udleveringskonventionen er trådt i kraft mellem Danmark og vedkommende medlemsstat i Den Europæiske Union, jf. § 2, 3. pkt., i ændringsloven. Bortset fra disse tilfælde kan udlevering til såvel EU-medlemsstater som til andre stater i almindelighed kun ske, hvis handlingen efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i 1 år.

Efter den nordiske udleveringslov kræves som udgangspunkt ikke, at det pågældende forhold er strafbart efter dansk ret. Efter denne lovs § 3, stk. 1, kan der således i almindelighed ske udlevering til et af de nordiske lande, når handlingen efter det begærende lands lovgivning kan medføre højere straf end bøde.

Overførsel af retsforfølgning reguleres i loven om overførsel til et andet land af retsforfølgning i straffesager, jf. lov nr. 252 af 12. juni 1975 som ændret ved § 4 i lov nr. 322 af 4. juni 1986. Overførsel sker på grundlag af reglerne i Europarådets konvention af 15. maj 1972 om overførsel af retsforfølgning i straffesager. Hovedformålet med konventionen er at give mulighed for, at retsforfølgning i anledning af en lovovertrædelse kan finde sted i det land - dvs. gerningslandet, bopælslandet eller et andet land - hvor det un-